

„Einkauf des zum Behuf ihrer Werke erforderlichen alten Kupfers und Messings angelegener Bürger in den Städten als sogenannte Kesselführer, welche wie vorher mit gehörigen von Unserm Generalzollkammer- und Commerce-Collegium autorisirten Constitutionen versehen werden, zu bedienen haben“.

Efter den ved det paa Rigsdagens næstsidste Session Passerede dertil givne Anledning, har Ministeriet, hvis Opmærksomhed allerede længe har været rettet paa Unsikkerheden af en forandret Ordning af det heromhandlede Forhold, og som nu angaaende denne Sag har modtaget et yderligere Andragende fra en paa en Forsamling af Kobbersmedmestre i Kongerigets Kjøbstæder dertil valgt Committee, taget Spørgsmaalet om den nærmere Gjennemførelse af en saadan forandret Ordning under fornøjet Overveielse. Forsaavidt det oftere er foreslaaet at søge den af Huseerfriheden flydende Ullighed mellem Kobberværkseiernes og Kobbersmedenes Stilling i Henseende til Forhandlingen af deres Fabrikata udjævnet ved at indrømme Kobbersmedene en lignende Frihed, da er det vel utvivlsomt, at der ikke herimod fra Kobberværkseiernes Side vilde kunne reises nogen begrundet Indsigelse, ligesom det ogsaa er antageligt, at der derved for en Deel af Kobbersmedene vilde kunne opnaaes en lettere Affætning af deres Væver. Men Ministeriet har dog ikke kunnet ansee en saadan Foranstaltning tilraadelig. Det er nemlig ikke blot efter alt Foreliggende meget tvivlsomt, om en saadan Ordning vilde endog kun af en større Deel af Kobbersmedene blive anset for et virkeligt Gode — i hvilken Henseende bemærkes, at det nysberørte seneste Andragende alene udtaler Udsigt om den bestaaende Ulligheds Udjevning ved Ophævelse af Kobberværskernes Huseerfrihed — men ligesom det i og for sig synes betænkeligt at udvide en Rettighed, som allerede nu har givet Anledning til gjentagne Klager over Misbrug og Overtrædelser, saaledes turde en saadan Udvidelse saameget mindre være anbefalelig, som det ved den nylig foregaaende Omordning af Næringslovgivningen er fastholdt som en almindelig Grundsætning, at Omloben med Væver ikke bør tilstedes. Man har derfor antaget, at det ved en Forandring

af det omhandlede Forhold bør tilsigtes at bringe dette ind under Næringslovgivningens almindelige Bestemmelser. Overensstemmende hermed er det ved det forestaaende Lovudkast § 1 foreslaaet, at de almindelige Lovbestemmelser, som ere givne særligt om dette Forhold, nemlig Frdn. af 26de Novbr. 1768 og fgl. Resolution af 11te August 1818 ophæves fra 1ste Januar 1862 at regne. En saadan Foranstaltning maan man ansee den lovgivende Magt berettiget til at træffe uden nogen Erstatning til Bedkommende, og der vil allerede derved være gjort et væsentligt Skridt til Forholdets Ordning i den berørte Retning. Ophævelsen af disse Lovbestemmelser vil nemlig, saavidt skjønnes, medføre, at Huseerfriheden for Haraldskjær Kobberværks Bedkommende ganske bortfalder, og at det, selv om Andragende fra Kjøberen af Frederiksværk maatte fremkomme om Fornøje af den for dette Værk tidligere givne Bevilling til Huseerhandel, ikke vil være nødvendigt at indrømme ham en saadan Ret. Da Huseerfriheden for Krusaa Kobber- og Messingvæver ikkun er indrømmet indtil Videre, vil den til enhver Tid kunne tilbagetages, og den fornødne Foranstaltning i saa Henseende vil selvfølgelig blive truffen, naar de ommeldte Bestemmelser ere hævede.

Hvad derimod Brede Kobber- og Messingvæver angaaer, da hjemle de forommeldte for samme givne reelle Privilegier Værket udtrykkelig en særlig Affætningsret, der saaledes forbliver bestaaende, uanset at de tidnævnte almindelige Lovbestemmelser ophæves. Ganske uberørt af disse Lovbestemmelser Bortfalden vil dog ei heller dette Værk blive, da dets Rettighed selvfølgelig derefter vil blive indskrænket til, hvad der ubelukkende hjemles ved de nævnte specielle Privilegier, og saaledes ikke blot den i Frd. af 26de November 1768 omhandlede særlige Opløbsret vil være bortfalden, men den Messingvæverket hjemlede særegne Affætningsret ifølge Indholdet af Bevillingen af 31te Mai 1728 vil være undergivet væsentlige Indskrænkninger saavel med Hensyn til Territoriet som med Hensyn til Forhandlingsgjenstandene, ligesom det endog vil kunne omtvistes, om den tilbagestaaende Ret efter